

mnou někdo, koho mám ráda, vyslovil jen mezi řečí svůj sen či přání, a ve mně se najednou probudí Ježíšek v sukni a hned se pídím po tom, kde se to dá sehnat. Vánoce jsou také jediným obdobím v roce, kdy můžu své nejbližší – i trochu vzdálenější – okolí rozmazlovat a nikdo se na mě proto nezlíbí.

Vydáváte první knihu, která ale není jen o vás. Je vzpomínkou věnovanou vašemu příteli, malíři Vladimíru Komárkovi. Nemáte přece jen obavu vkročit na tak tenký led, jakým je dráha spisovatele?

Není to první knížka, už před osmi lety vyšla má prvotina „Dnes už to vím, možné je všechno“. Tenkrát jsem na ní spolupracovala s mým kamarádem Jefimem Fištejnem, což je velmi inteligentní člověk, který mé myšlenky, život i příběh zabalil do formy čtenářům blízké. Naše další společná kniha je ale znovu autobiografická, i když ne tak úplně. Jmenuje se „Jen krátká návštěva potěší“. Vzpomínám na věci, které jsem musela překousnout, i na věci, které mě činí šťastnou a spokojenou. Především vzpomínám na Vladimíra Komárka, přítele, jehož obrazy i celou jeho osobností jsem doslova posedlá. Kniha je plná nejen jeho překrásných výtvarných děl, ale i moudrých slov, neschází v ní ani naše korespondence. Vyšla sedmého dubna, na mé narozeniny, a už teď vím, že bude pro mě něčím výjimečným. Kniha se nepíše zase tak často.

Pokud bude mít úspěch u čtenářů a příznivé kritiky, budete asi uvažovat i o dalším...

Tahle kniha nepotřebuje kritiky. Je o mně a já nepotřebuju ani nechci slyšet, co si o ní různí odborníci myslí. Tu knihu psal sám život, sice je tenhle výraz asi už dost profláknutý, ale na ni sedí. Já ho prostě dávám tímto na dlaní lidem, které možná pohládá nebo jen třeba na chvíli odvede jejich pozornost od vlastního trápení. Takže to je odpověď i na otázku, jestli uvažuju o dalším...

Předěme od vás k vašemu synovi. Říká se, že slavní rodiče se ohledně dětí dělí do dvou kategorií, jedni se snaží, aby pokračovalo v jejich kariéře, a aktivně tomu napomáhají, druzí ho naopak chtějí od ní ochránit...

Nikdy nebudu svého syna do něčeho tlačit ani mu v ničem bránit. Zatím by chtěl být po tátovi něčeho ředitel nebo po mámě komediant. Uvidím

have advisors in my team that keep a watchful eye on my wardrobe. The truth be told, fashion doesn't really interest me or worry me that much. I am able to feel like a princess thanks to designer Liběnka Rochová or stylist Jana Kapounová

One more question on the same subject: what do you like buying and what not?

I like buying presents for other people; I absolutely love it. It is enough for someone who I like to mention a wish or dream in passing and I suddenly become Santa in a skirt and start trying to find it. Christmas is also the only time of year when I am able to spoil my nearest and dearest, and those a little further removed, and nobody gets annoyed with me because of it.

You are bringing out your first book, which is not only about you. It is a commemoration dedicated to your friend, painter Vladimír Komárek. Are you not a little worried about stepping onto the thin ice of a writing career?

It's not actually my first book. My first book, "Dnes už to vím, možné je všechno" (Now I know that everything is possible) came out eight years ago. That time I worked on the book with my friend Jefim Fištejn, a very intelligent person who packaged my thoughts, life, and story in a form that was close to the readers. Our next book together is again autobiographical, but not entirely. It's called "Jen krátká návštěva potěší" (Just a short visit makes you happy). I remember things that I have had to put up with and things that make me happy and satisfied. Most of all I remember Vladimír Komárek, a friend whose pictures and whole personality I simply adore. The book is not only full of his beautiful works of art, but his wise words and the letters we wrote to each other. It comes out on the seventh of April, my birthday, and I know now that it's going to be something exceptional for me. It's not every day you write a book.

If the book is a success with readers and critics, would you consider writing another one?

This book doesn't need any critics. It's about me and I don't need or want to hear what various experts think about it. The book was written by life itself. Perhaps that is a phrase that has been

me, co si z toho vybere, třeba ale půjde svou vlastní cestou. Ta je totiž vždycky lepší než někým umetená, přestože mnohdy nevede rovně a jsou na ní třeba i hrboly.

Díky televizi a rozhlasu je každý zpěvák vašeho formátu prakticky nesmrtelný, protože se jeho písničky budou hrát stále, napadlo vás to někdy?

To teda nevím, já některé své písničky neslyšela už hodně dlouho :-). Nevím, jestli jsem, nebo budu, jako zpěvačka nesmrtelná, není to pro mě zas tak důležité. Byla bych však mnohem, mnohem raději, kdyby si jednou, až tady nebudu, co nejvíc lidí říkalo: „Lucka Bílá, to byl dobrý člověk.“ S tím bych byla daleko víc spokojená než s nějakou pomyslnou nesmrtelností.

Poslední otázka. Co vám v poslední době udělalo největší radost?

Já se umím radovat i z maličkostí. Moc se těším na svou knížku, stejně jako na dárkové balení 3CD, což je výběr toho nejlepšího, co jsem kdy natočila. Co mě naplňuje, baví i inspiruje, je divadlo Ta Fantastika. Hrají ve třech muzikálech a v jedné zajímavé činohře, která se jmenuje Produkt. Po prázdninách přidáme i novinku, a to příběh Boženy Němcové, což je muzikál a téma, které mám v hlavě už hrozně moc dlouho. Její příběh je fascinující, měla talent, vůli, ale i nepříliš dobrý osud. Tak to občas, bohužel, bývá. Doufám, že mě bude i nadále nakloněn příznivě...

Lucie Bílá

Narodila se 7. 4. 1966 jako Hana Zaňáková. Vyučila se za dámskou krejčovou, zpěv studovala jen na LŠU. Hudební kariéru začala jako členka skupin Rock-Automat a zejména Arakain, později se vydala na dráhu sólové zpěvačky. V roce 1998 dvakrát vystupovala na prestižním festivalu Pražské jaro. Účinkovala v mnoha muzikálech (Bídníci, Dracula), později v dalších v divadle Ta Fantastika, jehož je spolunajitelkou. Zahrála si v několika českých či slovenských filmech (Princezna ze mlejna, Král Ubu). Je dvakrát vdaná, manželství s pozounistou Stanislavem Penkem trvalo necelý rok, loni se provdala za rockera Václava Bárta alias Noida.

Lucie Bílá

Born on 7th April 1966 as Hana Zaňáková, Lucie Bílá learned the trade of a seamstress, only studying song at a People's School of the Arts. She began her musical career as a member of the groups Rock-Automat and particularly Arakain, before later launching a solo career, performing twice at the prestigious Prague Spring festival in 1998. She also starred in a number of musicals (Les Misérables, Dracula), latterly at the Ta Fantastika theatre, which she jointly owns. She has also acted in a number of Czech and Slovak films ("Princezna ze mlejna" – The Princess from the Mill, "Král Ubu" – King Ubu). She has been married twice, with her marriage to trombonist Stanislav Penk lasting less than a year. Last year she married rocker Václav Bárta, otherwise known as Noid.

used too often, but in this case it's true. I just wear my heart on my sleeve. Perhaps people will find it pleasant or perhaps it will take their minds off their own troubles for a while. So that's an answer to the question of whether I'm thinking of another...

Let's move on from you to your son. It is said that famous parents can be divided into two types as regards their children - the first type tries to make sure that their children follow the same career path and actively help them towards this, while the second wants to save their children from this career.

I will never push my son into anything or prevent him from anything. At the moment he'd like to be a manager like his dad or a comedienne like his mum. We'll see which he chooses. Perhaps he'll choose his own path. That is always better than a path that is cleared by somebody else, even though your own path is often bumpy and uneven.

Thanks to television and radio every singer like you is practically immortal because his or her songs will be played forever. Has this ever occurred to you?

I'm not sure about that – I haven't heard some of my songs for a long time now :-). I don't know if I am or will be immortal as a singer, but it's not even that important to me. I would be far, far happier if people were to say most about me when I am gone, "Lucie Bílá: now that was a good person". I would be far happier with that than with some imaginary immortality.

Final question. What has recently made you the happiest?

I take pleasure from the little things. I'm really looking forward to my book and to the 3-CD box set, a selection of the best songs I've ever recorded. I am fulfilled, entertained, and inspired by the Ta Fantastika theatre. I'm in three musicals and one interesting play, which is called "Produkt" (The Product). We're adding something new after the holidays: the story of Božena Němcová, a musical and a topic I've had in my head for a long time now. Her story is fascinating. She had talent and will, but fate just wasn't with her. That's unfortunately the way it is sometimes. I just hope that fate will continue to favour me.